

pro jejich hostinec jednak tím, že kočí žalobců jezdili někdy po pozemcích žalované z pivovaru žalobců s vozem naloženým bednami piva, a jednak tím, že návštěvníci hostince používali téže cesty. K vydržení služebnosti se sice nevyžaduje, aby právo bylo při každé naskytnuvší se příležitosti vykonáváno, jako se to podle § 1471 obč. zák. vyžaduje při právech, která jen zřídka se mohou vykonávat, ale nestačí, když se právo, které má býti vydrženo, nevykonává tak často, jako je to obvyklé, nýbrž jen někdy, takže vlastník služebního pozemku nemůže seznati, zda jde jen o nahodilou skutečnost, či o úmyslný výkon práva (§ 313 obč. zák.). Avšak ani tím, že někteří návštěvníci hostince jezdili po pozemcích žalované, nenabylí žalobci jako vlastníci hostince držby práva jezdit po pozemcích žalované a nevydrželi tudíž žádné právo vozové cesty. Z ustanovení §§ 312, 313, 473 a 479 obč. zák. plyne, že držení práva pozemkové služebnosti, které může vésti k jejímu vydržení, předpokládá držitelskou vůli, t. j. aby služebnost byla vykonávána jako vlastní soukromé právo k účelům soukromohospodářské potřeby panujícího pozemku. O tom však při cestách návštěvníků hostince nelze mluvit, neboť žalobci ani netvrdili, že by návštěvníci hostince jezdili cestou, o kterou jde, z nějakého zevně poznatelného podnětu žalobců a nikoli jen ve vlastním zájmu, nýbrž i k vůli prospěchu hostince, takže by byli prostředníky anebo zástupci žalobců. Nelze proti míti za to, že jízdy návštěvníků hostince přes pozemek žalované, i kdyby se daly způsobem prospěšným také pro hostinec, vycházely z držitelské vůle žalobců, a poněvadž k držbě práva a tedy i k jeho vydržení se vyžaduje nikoliv jen jeho výkon, nýbrž i držitelská vůle, nemohlo dojít k vydržení práva vozové cesty ani jízdami návštěvníků hostince. Avšak není ani zcela správný právní názor žalované, že k vzniku zažalovaného práva nemohlo dojít ani podle jejího ujednání, kterým podle zjištění nižších soudů vůči žalobcům právo, o které jde, uznala, protože jest žalovaná zavázána odevzdati ideální polovici nemovitostí, kterou zdědila po svém manželu, některému z jeho potomstva. Vždyť tu jde o stejný poměr, jako je fideikomisární substituce (rozh. č. 7086 Sb. n. s.). A ta není podle § 613 obč. zák. na závadu zatížení nemovitostí dědicem, ovšem bez újmy substitučních práv (rozh. č. 5052, 6769, 7761 Sb. n. s.) a pod podmínkou, že tímto zatížením neutrpí podstata, což poslední není v souzeném případě.

Čís. 16964.

Kdo bez výhrady zaplatil zažalovanou pohledávku s příslušenstvím (útratami sporu a exekuce) po té, kdy se dověděl o provedeném zmatečném sporu a o provedení exekuce vnuceným vkladem zástavního práva podle zmatečného rozsudku, nemůže se domáhati žalobou zrušení rozsudku pro zmatečnost (§ 529 č. 2 c. ř. s.).

Nerozhoduje, z jakých pohnutek bylo zaplaceno, když nemohly býti druhé straně známy.

(Rozh. ze dne 2. června 1938, Rv I 2921/37.)

Srov. rozh. č. 6484 Sb. n. s.

Proti žalobě pro zmatečnost rozsudku krajského soudu v Č. z 26. května 1931, Ck I 216/30-9, jímž byl žalobce odsouzen k zaplacení 10.062 Kč 60 h a 7.093 Kč 80 h s přísl., namítla žalovaná mimo jiné, že žalobce dodatečně řádně schválil vedení sporu ve smyslu § 529 č. 2 c. ř. s. Nižší soudy zamítly žalobu, odvolací soud z těchto důvodů: Jde jen o to, zda žalobce zaplacením pohledávek, které byly předmětem sporů, Ck I 216/30 a Ck I 320/30, dodatečně řádně schválil vedení dotčených sporů. Aby bylo možno odpovědětí správně na tuto otázku, je třeba uvážiti všechny skutečnosti, za nichž k placení došlo. V té příčině bylo zjištěno, že žalobci byla žaloba Ck I 320/30 řádně doručena, že se z pozdějších žalob Ck I 201/31 a Ck I 641/31 dověděl o tom, že jest proti němu podána žaloba Ck I 216/30, že dal sám příkaz bance, aby pohledávku žalovaného zaplatila, že k placení došlo v roce 1932, kdy se žalobce ucházel o úvěr u h-cké spořitelny, a že při tom bylo žalobci známo, že pro onu pohledávku jest na jeho nemovitosti vloženo exekuční zástavní právo a že vůbec věděl, o jakou pohledávku jde. Když žalobce již roku v roce 1932 o celém stavu věděl, a nic proti rozsudku vydanému ve sporu Ck I 216/30 neučinil, ačkoliv již tenkrát mohl vystoupiti žalobou, kterou teprve v roce 1935 podal, naopak bez jakékoliv výhrady pohledávku dle rozsudku Ck I 216/30 zaplatil, dal tím najevo způsobem každou pochybnost vylučujícím, že uznává nárok žalované z dotčeného rozsudku a že tím schvaluje vedení sporů Ck I 216/30, a Ck I 320/30. Nerozhoduje, zda tak učinil proto, aby získal úvěr h-cké spořitelny, neboť to nic nemění na bezvýhradném uznání nároků a z toho plynoucím schválení sporů. Posoudil proto první soud věc po právní stránce správně, když žalobu zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Je sice správné, že se podle § 529 č. 2 c. ř. s. nezhojí zmatečnost vzniklá odnětím možnosti projednání rozepře před soudem (§ 477 č. 4 c. ř. s.) prostě mimosoudním uznáním nároku, nýbrž že je třeba, aby bylo vedení sporu dodatečně schváleno, tudíž aby byla uznána nejen jsoucnost nároku, ale i jeho vykonatelnost, totiž existence exekučního titulu (srov. rozh. č. 6484 Sb. n. s. a č. 5704 Gl. U. n. ř.). To se však právě v souzeném případě stalo. Podle zjištění nižších soudů zaplatil žalobce sporné pohledávky a všechny útraty soudní a exekuční, dově-

děv se o provedeném sporu a o provedení exekuce vnuceným zřízením práva zástavního, a to bez výhrady, takže jeho postup podle zásady § 863 obč. zák. při uvážení všech okolností nedává rozumné příčiny pochybovati o jeho úmyslu uznati ony pohledávky a schváliti dotčené sporné řízení.

Je naprosto právně bezvýznamné, z jaké pohnutky žalobce tak jednal, neboť jeho pohnutka nebyla druhé sporné straně oznámena a nemohla jí býti známa. Je také vedlejší pro posouzení rozhodující otázky, jak se zachoval žalobce v jiných podobných sporech, neboť bezvýhradné zaplacení pohledávek, o něž jde, i s útratami nedopouští jiný výklad žalobcova úmyslu, než že uznal nejen ony pohledávky, ale i závaznost exekučního titulu a tím schválil konkludentním jednáním i vedení tehdejšího sporu.

Čís. 16965.

Nekalá soutěž (zákon č. 111/1927 Sb. z. a n.).

Jde o rozšiřování ve smyslu § 10 uved. zákona, kdo instrukce, jež obsahují nepravdivé údaje a zlehčují soutěžitele, rozesílá svým obchodním zástupcům, jsou-li mezi nimi i samostatní podnikatelé, kteří jednak mohou býti přímými zákazníky zlehčovaného zboží, jednak působiti na své zákazníky ve prospěch nebo na škodu soutěžitelů. Není potřebí, aby se obsah instrukce dostal na vědomost dalších osob, pro které nebyl podle úmyslu rozšiřovatelů určen.

Odškodné za utrpěné příkoří a jiné osobní újmy lze přiznati jen, jsou-li dokázány konkrétní okolnosti, z nichž plyne, že závadné údaje skutečně pronikly do veřejnosti a že jimi skutečně utrpěly dobrá pověst podniku žalobcova nebo jeho zboží; nestačí pouhá možnost takové újmy.

(Rozh. ze dne 2. června 1938, Rv I 207/38.)

Žalující firmy vyrábějí asbestocementovou břidlici, zejména též pro krytí střech. Žalovaný vyrábí hliněné krytiny. Žalovaný pořádá každého roku pro své zástupce důvěrnou konferenci, na které jsou probírány směrnice pro prodejní postup v příští sezoně a na které se zástupci zpravují o nabytých zkušenostech. Nejprve se koná konference pro nové zástupce a potom pro všechny zástupce. O konferencích se pořizují zápisy, obsahující průběh celého jednání konference. Dne 14. prosince 1935 se konala v M. výroční důvěrná konference nových zástupců, které se zúčastnilo 24 nových zástupců. Při jednání věnována část rozpravy také asbestocementové krytině. Této části rozpravy se zúčastnili výhradně jen noví zástupci, nikoli žalovaný ani některý z vedoucích úředníků jeho továren na hliněnou krytinu. Noví zástupci žalovaného si sdělovali při uvedené části rozpravy své zkušenosti s asbestocementovou krytinou. Jimi sdělené poznatky a zkušenosti byly pak zaznamenány v zápise o uvedené důvěrné konferenci. Tento zápis, jenž byl pak za-